

[Anne Grete Holmsgård]

løfte, at midlerne skulle tilføres pensionisterne efter en vis opsparingsperiode. Alligevel er milliard efter milliard rullet tilbage i statskassen og aldrig nogen sinde kommet pensionisterne til gode; i hvert tilfælde er det klart en mindre del af pengene, der er røget den vej. Der er røget nogle den vej, men det er en mindre del.

Med hensyn til de arbejdsløse glemte statsministeren dem på dimittendsatsen. De har nemlig ikke fået reguleret deres dagpenge med så meget som én eneste krone, og de må dog immervæk siges at være nogle af de arbejdsløse, der er allerdårligst stillede. Statsministeren glemte også fjernelsen af dyrtidsreguleringen, et regulært røveri, også fra de laveste lønindkomster, og en regulær overførsel i form af et tilskud til erhvervet, en ganske gemen overførsel fra løn til profit. Det er svært at forstå sandheden i det, hvis det ikke skulle have ramt de dårligst stillede grupper.

Med hensyn til karensdagen mente statsministeren, at det jo ikke var så drastisk. Åh, 1,5 sygedage, kunne det virkelig betyde så meget? Ja tak, det er de 1,5 sygedage, som de, der er ramt, betaler for. Så er der dem, der afspadserer, enten gennem den almindelige afspadsering eller gennem flekstiden. Der er dem, der simpelt hen spises op gennem feriedage. Og hvem er det, det rammer værst? Ja, det er faktisk kvinderne, det entydigt rammer værst. Det er dem, der har de fleste sygedage, bl.a. fordi de ikke kan klare børnenes sygdomme ved den ene fridag, de har mulighed for at tage. Og så sker der det, som ikke bliver noteret i statistikken, men som vi alle sammen kender fra situationen uden for dette hus, at folk går på arbejde, selv om de er syge.

Det var nogle enkelte eksempler på, at det ikke er så pragtfuldt, så enestående, som statsministeren gerne vil have det til at lyde. Men vigtigst er det vel egentlig, at det, man må dømme regeringen på, ikke først og fremmest er, hvad den har intentioner om at gøre fremover, men de midler, den har anvendt i den økonomiske politik. Der er ikke ét eneste parti i folketinget, der ikke mener, at kasseunderskuddet skal nedbringes, betalingsbalanceunderskuddet skal ud af verden, men der er en afgrund af forskel mellem de midler, man ønsker at benytte. Jeg ønsker at benytte midler, der peger på en solidarisk vej. Statsministeren og hans parti og regeringen

ønsker midler, der peger i den stik modsatte retning, en dybt asocial retning.

Anker Jørgensen (S):

Jeg havde egentlig forestillet mig, at debatten primært skulle være en debat imellem de politiske ordførere og så selvfølgelig med svar fra regeringen, men jeg synes, at statsministerens svar var så provokerende og så utrolig ensidigt, at jeg ikke kan nære mig for at gå ind i debatten med nogle få bemærkninger.

Hvori består statsministerens utrolige jonglering og ensidige fremstilling af tallene? Jo, både i åbningstalen og nu her i svarene har vi hørt en statsminister, som det ene øjeblik sammenligner, når det passer, med 1975, og det andet øjeblik med 1981-1982 og en gang imellem med de sidste 10 og 20 år. Må jeg gøre opmærksom på en enkelt ting, nemlig dette med væksten i hele OECD-området og eksempelvis her i Danmark. Det er en kendsgerning, at det er særdeles ensidigt og næsten frækt at fremstille tingene, som statsministeren gør det, når statsministeren omtaler væksten før og nu. De sidste to år før hr. Poul Schlüter overtog regeringen, er det en kendsgerning at væksten i hele OECD-området var på minus 0,3 pct. Nu er væksten i hele OECD-området ikke et minus, men et plus på godt 4 pct. Det giver naturligvis en helt anden og god baggrund bl.a. for eksport og for handelstal og alt det dér.

Så vil jeg sige til statsministeren – det er der mange der har sagt – at det altså ikke er noget, alene socialdemokrater har fundet på, at den er gruelig gal med handelsbalancen og med betalingsbalancen. Der er flere, også fremtrædende økonomer, der har peget på den kendsgerning. Uanset hvor meget man forklarer og bortforklarer om lagre og den slags ting, er det givet, at det er en udvikling, der er særdeles farlig, og som man bør træde op imod. Man sagde, at underskuddet blev på 8 mia kr. Statsministeren siger nu, at der bliver et minus på 16 mia kr. Vi tillader os, men skal naturligvis ikke lægge os fast på tallet, at tro, at der er risiko for, at det bliver 18 mia kr.

Jeg vil også godt sige, at netop når det gælder disse tal for vækst osv., så er det en kendsgerning, at praktisk talt alle lande i den periode, hvor vi havde regeringen, havde et minus i betalingsbalancen, og det var en helt